

Η Λυγερή Της Έλενας Αρτζανίδου ©

Σελ. 2

Νωρίς πολύ νωρίς, όπως κάθε χρόνο, στην άκρη της ρεματιάς, ανάμεσα σε θάμνους, μολόχες, τσουκνίδες και παραδίπλα από μια γέριχη ελιά που το κορμί της καιρό τώρα είχε γείρει από τους αέρηδες, μια Λυγερή, άνοιξε τα σφαιλιστά μάτια της και κοίταξε ολόγυρα της.

Σελ. 3

Επιτέλους ήρθε η ώρα μου! ψιθύρισε με την αδύναμη φωνή της.

Σελ. 4

Και αμέσως μετά η Λυγερή, σήκωσε τον κορμό της, τέντωσε τα μικρά κλαδιά της και συνέχισε απλώνοντας και τα πιο αδύναμα κλαράκια με χάρη και φινέτσα.

Σελ. 5

-Να την! Να την! η ομορφονιά, φώναξε πρώτος ο ήλιος, κοιτώντας την τρυφερά και επίμονα.

Σελ. 6

-Αχού! ποιος την ακούει πάλι. Ξύπνησε η βιαστική, η ονειροπαρμένη, πρόλαβε να πει η γέριχη ελιά, που στο μεταξύ δεν είχε κλείσει μάτι από το τσουχτερό κρύο, όταν ακούστηκε το δυνατό σύριγμα του Θάμνου.

Σελ. 7

-Φοσς! Βρε, καλώς την. Νωρίς νωρίς, Κυρά μου!

Σελ. 8

Στο Κυρά μου ,τα μάτια της Λυγερής γουρλώσανε και θες από τον ήλιο, θες από την άκομψη προσφώνηση έδειξε να φουντώνει και τότε ξαφνικά ακούστηκε ένα «Τσακ» και αμέσως δεκάδες από τα

σφαιλιστά της μάτια, που βρισκόταν μέχρι τότε πάνω στα κλαδιά της, άνοιξαν και εκείνα στο λεπτό.

Σελ. 9

-Ωχ! Ωχ! Να δεις που τώρα θα ξεσπάσει πόλεμος χοντρός, κελάηδησε ο κοκκινολαίμης και με γρήγορο φτερούγισμα βγήκε από την κουφάλα της ελιάς και κάθισε στα τρυφερά κλαδιά της.

Σελ. 10

Τα μάτια της Λυγερής, στο μεταξύ με γρήγορους ρυθμούς γίνανε μικροί ανθοί και πήραν το λευκορόδινο τους χρώμα και αμέσως στράφηκαν προς τον Θάμνο και τον κοίταξαν ειρωνικά.

Σελ. 11

- Από ό,τι βλέπω, Θάμνε μου, ίδιος έμεινες. Ρούχο δεν άλλαξες, Σκούρος και μουντός από το Σεπτέμβρη που έχω να σε δω παρέμεινες, του πέταξε και ίσιωσε ακόμη περισσότερο το λυγερό, ψηλό κορμί της.

Σελ. 12

Δαγκώθηκε ο Θάμνος, και έκανε να της απλώσει τις αγκίδες του. Τεντώθηκε από εδώ, απλώθηκε πιο παραπέρα. Τίποτε. Η Λυγερή περήφανη στεκόταν αρκετά μέτρα μακριά του. Τι να κάνει, ο Θάμνος, χαμήλωσε το βλέμμα και δεν έβγαλε μιλιά.

Σελ. 13

Στο μεταξύ, η Λυγερή, με χάρη τίναξε ακόμη ψηλότερα τα κλαδιά της και γρήγορα από την ζεστασιά του ήλιου περίσσεψαν και άλλα ροδοπέταλα στο όμορφο κορμί της.

Σελ. 14

-Είναι κουκλίτσα μέσα στο χιονιά.
Με τα λευκορόδινα ανθάκια στα μαλλιά
μαγεύει όλο το ντουινιά,

Αχ, Λυγερή μου, ομορφονιά, κελάηδησε ο κοκκινολαίμης και ενθουσιασμένος πέταξε στο ψηλότερο της κλαδί.

Σελ. 15

-Δε λες, καλύτερα αηδόني του χειμώνα, πως είναι η πρώτη νυφούλα του χιονιά που με την εμφάνιση της πάντα καταφέρνει να μας γλυκάνει την ψυχή, ομολόγησε η γέρικη ελιά με τη βραχνή φωνή της.

Σελ. 16

-Νομίζω όμως, ελιά μου, πως βιάζεται πολύ να φέρει την Άνοιξη στη γη, η Λυγερή, ακούστηκε για πρώτη φορά η βαριά φωνή της μεγάλης, τεράστιας πέτρας, που κράταγε γερά, χρόνια πολλά τώρα τις ρίζες όλων όσων ζούσαν σε εκείνη τη ρεματιά.

-Θες να πεις, βρήκε και πάλι την ευκαιρία ο Θάμνος να μιλήσει θέλοντας τα λόγια του να φτάσουν στη νυφούλα του χιονιά και να την τσιμπήσουν έστω και από μακριά, πως είναι αφελής, αφού με το πρώτο ζεστό χάδι του αστεριού ξυπνά και νομίζει πως βλέπει Άνοιξη παντού και αμέσως βάζει νυφικά.

Σελ. 17

Τα λόγια του προς στιγμή τάραξαν τη Λυγερή, και αμέσως τα αμέτρητα, μικρά ανθάκια στα μαλλιά της κουνήθηκαν πέρα δώθε. Γρήγορα όμως το τρέμουλό τους σταμάτησε. Η ηρεμία απλώθηκε σε όλα τα μέρη του κορμιού της και με φινέτσα και αρχοντιά ετοιμάστηκε να απαντήσει στον Θάμνο.

Σελ. 18

Όταν, ξαφνικά μέσα στη ρεματιά, όρμησε ο βοριάς, αφού πρώτα πέρασε από το περιβόλι και σάρωσε τις λεμονιές.

-Αχ!, την κακομοίρα, είπε και δάκρυσε η ελιά.

-Να δεις που θα της τα πάρει όλα, τιτίβισε ο πορτοκαλοκόκκινος τραγουδιστής, και τρομαγμένος απομακρύνθηκε από το ολάνθιστο κλαδί, της Λυγερής.

-Αυτά παθαίνει όποιος βιάζεται και μας κοιτά από ψηλά, φώναξε φανερά ικανοποιημένος ο Θάμνος.

Σελ. 19

-Οουουου! Σφύριξε ο παγωμένος βοριάς, και θαμπωμένος από την ομορφιά της Λυγερής την κύκλωσε και την πήρε στην αγκαλιά του.

Η Λυγερή, η ολάνθιστη αμυγδαλιά, στιγμή δεν έσκυψε το κεφάλι. Μόνο αφέθηκε στα χέρια του και στον παγερό χορό του Βοριά, μέχρι που εκείνος λίγο πριν το ξημέρωμα κουράστηκε.

Σελ. 20

Σαν ήρθε η αυγή έφυγε και την άφησε να κοιτά τότε τα γυμνά κλαδιά της και τότε τα λευκορόδινα πέταλα που ήταν σκορπισμένα κάτω στην απότομη πλαγιά και άλλα μέσα σε μια μικρή λιμνούλα που είχε σχηματιστεί στη βάση της ρεματιάς.

Σελ. 21

Άσπρα και ροζ ανθάκια πλέανε πάνω στο νερό. Το χάδι τους προκάλεσε το γέλιο της λιμνούλας και τότε σχηματίστηκε ένας μικρός κυματισμός που αγκάλιασε τα πέταλα. Αμάθητη καθώς ήταν η λιμνούλα έκανε να τα μυρίσει και εκείνα βούλιαξαν στον πάτο της. Ευτυχώς μερικά κατάφεραν να σταθούν πάνω της και να την ομορφαίνουν.

Σελ. 22

-Πω,πω! Τι όμορφα λουλούδια, ακούστηκε ξαφνικά μια παιδική φωνή που αναστάτωσε τη Λυγερή. Έγειρε με χάρη και είδε ένα κορίτσι με ολόλευκη επιδερμίδα και χείλη πιο ροζ και από τα ανθάκια της. Περίεργη στάθηκε να την παρατηρεί. Το κορίτσι όσο που έφταναν τα χέρια της τα άπλωσε και μάζεψε όσα περισσότερα ανθάκια μπορούσε. Και σαν οι δυο παλάμες της γέμισαν έσκυψε και τα μύρισε.

- Αχ! Μοσχοβολιά, αναφώνησε και τράβηξε το μάλλινο κασκόλ που είχε στο λαιμό και τα έβαλε μέσα.

Συνέχισε το μάζεμα και μόλις τα χέρια της δεν έφταναν να πάρουν άλλα μονολόγησε.

-Νομίζω πως είναι αρκετά. Μόλις γυρίσω σπίτι θα τα αποξηράνω και όταν θα είναι έτοιμα θα φτιάξω βραχιόλια για μένα και τις φίλες μου.

Σελ. 23

Στο μεταξύ ο Θάμνος, που δεν έβλεπε όσα η Λυγερή συγκινημένη παρακολουθούσε, περίμενε μήπως και την ακούσει να κλαίει ή να φωνάξει. Τίποτε.

Σελ. 24

Η Λυγερή δε δάκρυσε, αντίθετα ο Θάμνος είδε την χαρά στο πρόσωπο της και πρόσεξε το ροζαλί χρώμα στα αμυγδαλωτά της μάτια, ενώ παρατήρησε σαστισμένος πως κοιτούσε περήφανα τα λίγα ανθάκια που της απέμειναν πιστά πάνω στα κλαδιά της και αιφνιδιάστηκε όταν την άκουσε να σιγοψιθυρίζει:

«Ανθάκια μου, εσείς που δεν τα καταφέρατε να μείνετε πάνω στα κλαδιά μου και άθελα σας είστε απλωμένα σαν σεντόνι στη ρεματιά και κάποια από εσάς ανέλπιστα μέσα στο σπίτι του κοριτσιού, να ξέρετε πως δε λυπάμαι αντίθετα είμαι περήφανη που με την ομορφιά σας δίνεται χαρά στη φύση και στο κορίτσι».

Σελ. 25

-Παράξενη και περήφανη ακόμη και τώρα, μουρμούρισε ο Θάμνος και έστρεψε τις αγκίδες του σε όποιον θα τον πλησίαζαν. Αντίθετα η Λυγερή κοίταξε ψηλά και χαμογέλασε στον ήλιο. Και εκείνος έστρεψε τις ηλιαχτίδες του και η μέρα άρχισε να μαλακώνει.